

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 69/2024
11.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда - Секретаријат за спорт и омладину, чији је заступник Градско правобранилаштво Града Београда, против туженог Боксерског савеза Београда, са седиштем у Новом Београду, ради дуга, одлучујући о сукобу надлежности између Трећег основног суда у Београду и Привредног суда у Београду у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној свари стварно и месно је надлежан Трећи основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац Град Београд је Трећем основном суду у Београду, 02.11.2023. године поднео тужбу против Боксерског савеза Београда, којом је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 30.525,00 динара са законском затезном каматом. У тужби је наведено да су парничне странке 08.02.2021. године закључиле уговор чији је предмет суфинансирање годишњег програма туженог у циљу развоја млађих категорија спортиста и унапређења квалитета стручног рада са њима за ту годину, да је тужилац испунио своју уговорну обавезу, односно уплатио туженом средства, а тужени је по уговору био дужан да тужиоцу достави финансијски извештај на прописаном обрасцу којим ће оправдати утрошак пренетих средстава до 31.01.2022. године. Међутим тужени није оправдао утрошак пренетих средстава у износу на који се тужбени захтев односи. Тужилац је од туженог, сходно одредби члана 133. став 1. тачка 5. Закона о спорту, дописом тражио да наведени износ врати у буџет тужиоца, што тужени није учинио.

Основни суд у Београду се решењем П 6191/23 од 13.11.2023. године, применом одредаба чланова 17. и 21. ЗПП, огласио стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да се по правноснажности решења списи доставе Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду, уз образложење да су тужилац и тужени привредни субјекти, због чега је сходно одредби члана 27. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, којим је прописано да привредни суд у првом степену суди у споровима између привредних субјеката и других правних лица у обављању

делатности привредних субјеката, стварно надлежан Привредни суд у Београду, на чијој територији се налази седиште туженог.

Привредни суд није прихватио уступљену надлежност и уз пропратни акт П 344/2024 од 25.01.2024. године је предмет доствио Врховном суду ради решавања сукоба надлежности, наводећи да у овом случају није испуњен субјективни критеријум за заснивање надлежности тог суда прописан одредбом члана 27. став 1. Закона о уређењу судова, с обзиром да се у овом случају не ради о спору између привредних субјеката. Тужилац има својство правног лица, али као јединица локалне самоуправе не обавља делатност у циљу стицања добити већ ради задовољења потреба грађана у смислу члана 3. став 1. Закона о локалној самоуправи. Тужени Боксерски савез Београда је правно лице, које представља територијалан спортски савез и као такво је уписано у Регистар удружења, друштава и савеза у области спорта, међутим не обавља делатност у циљу стицања добити, већ ради уређивања и остваривања спортских питања од заједничког интереса за организације у области спорта које територијални спортски савез оснивају у смислу члана 102. став 1. Закона о спорту, те не представља привредни субјект. Како су тужилац и тужени правна лица која нису привредни субјекти, то њихов спор није проистекао из обављања делатности привредних субјеката у смислу члана 27. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, а не ради се ни о спору за који би био надлежан привредни суд по члану 27. став 1. тачка 2, 3. и 4. Закона о уређењу судова, јер је предмет спора повратак средстава добијених из буџета по основу уговора чији је предмет суфинансисрање годишњег програма туженог у циљу развоја млађих категорија спортиста. Предложио је да сходно одредби члана 21. став 1. и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку о насталом сукобу надлежности одлучи Врховни суд.

Решавајући настали сукоб надлежности на основу члана 32. став 2. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/23) и члана 22. став 2. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/2011 ...10/2023 у даљем тексту ЗПП), Врховни суд је оценио да је за поступање у овој правној ствари стварно и месно надлежан Трећи основни суд у Београду.

Правилно је становиште Привредног суда да ни тужилац Град Београд ни тужени Боксерски савез Београда, нису привредни субјекти. Тужилац је јединица локалне самоуправе и не обавља делатност у циљу стицања добити већ ради задовољења потреба грађана, а тужени такође не обавља делатност у циљу стицања добити, већ ради уређивања и остваривања спортских питања од заједничког интереса за организације у области спорта.

Из стања у списима произлази да су парничне странке закључиле уговор по коме се тужилац као једница локалне самоуправе обавезао да суфинансира годишњи програм туженог, не ради стицања зараде, већ ради остварења друштвеног циља – развоја млађих категорија спортиста и унапређења квалитета стручног рада са њима за 2021. годину. Тужени се обавезао да тужиоцу достави финансијских извештај на прописаном обрасцу којим ће оправдати утрошак пренетих средстава до краја јануара 2022. године. Тужилац у тужби тврди да је туженом из свог буџета пренео уговорена средства, а да тужени није оправдао утрошак пренетих средстава у износу на који се тужбени захтев односи, те да ни по опомени тужиоца то није учинио. Односи парничних странака поводом суфинансирања активности туженог су регулисани Законом о спорту.

Одредбом члана 27. став 1. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.10/2023), прописано је да привредни суд у првом степену суди, између осталог у спору између домаћег и страног привредног друштва, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у спору који настане између привредног субјекта и другог правног лица у обављању делатности привредног субјекта, као и ако је у наведеном спору једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Одредбом члана 24. став 2. Закона о уређењу судова, прописано је да основни суд у првом степену, између осталог, суди у грађанско-правном спору ако за поједини грађанско-правни спор није надлежан други суд.

Тужилац и тужени у овој правној ствари су правна лица, међутим ниједан од њих није привредни субјект, нити је спор проистекао из обављања делатности привредних субјеката, како је то напред ближе образложено.

Из изложеног произлази да у овом случају нису испуњени услови из члана 27. став 1. Закона о уређењу судова, да у овом спору суди привредни суд као стварно надлежан, већ је за суђење надлежан суд опште надлежности по седишту туженог, у овом случају, сходно одредби члана 24. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд и то Трећи основни суд у Београду коме је тужба и поднета, сходно одредби члана 3. став 1. тачка 6. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава („Сл. гласник РС“, бр.101/2013), који је надлежан за територију градске општине Нови Београд, на којој је седиште туженог.

На основу изложеног, Врховни суд је донео одлуку као у изреци овог решења.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**